

— Brr!.... je zult me niet kwalijk nemen, dat ik mijn hoed ophoud.... Hij zette dien recht en haalde een stoel naar zich toe: — als ik niet door die vergadering opgehouden was, was ik wel vroeger bij je gekomen....

Eerst nu, nu zijn zuster zag dat hij niet van plan was zijn bezoek staande af te leggen, zette zij den blaker op de tafel, en ging op de uiterste punt van een der stijf op een rechte lijn tegen den muur staande stoelen zitten. Met een droog kuchje begon ze: — als ik den heelen dag alleen heb gezeten....

Je zult me niet kwalijk nemen, dat ik mijn hoed ophoud....

Maar ze voleindigde niet; het was duidelijk genoeg dat zij bedoelde: kan ik het laatste uur ook wel alleen blijven.

— Ik wilde niet tot morgen wachten, hernam haar broer, — met wat ik je mee te deelen heb. Ik heb een brief van den man van nicht Henriëtte de Breul, hij verzoekt dien tevens als kennisgeving aan jou te beschouwen: zijn zwager Constant is dood. Hier is hij, als je hem lezen wilt.

Op de plaats, waar 's heeren de Breuls zuster zat, was het of er iets kraakte. De heer de Breul zag op; zijn zuster zat even onbeweeglijk. — Als het maar geen muis was!.... Voor geen geld ware de heer de Breul met zulk een diertje in de kamer gebleven.... — Hemel, dat mensch kent nu geen aandoening hoegenaamd!.... Als jongelui waren zij en Constant zulke vrienden!

— Het is nog schielijk afgelopen, zei hij. Een schijnbaar onbeteekenende verkoudheid, zul-je uit dien brief zien; niemand had er erg in. Zijn vrouw en kinderen verliezen veel in hem, al is 't niet geldelijk, want 't fortuin kwam van haar.